

OSKAR KÄLLNER • KARL JOHNSON

IMPERIUMIN PERILLISET

HAUTAPLANEETTA

SUOMENTANUT LEENA PELTOMAA

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Ruotsinkielinen alkuteos *Imperiets arvingar: Gravplaneten*
© Karl Johansson & Oskar Källner 2020 by agreement with Grand Agency
Julkaisija Rabén & Sjögren, Tukholma 2020

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022
Suomennos Leena Peltomaa

ISBN 978-951-1-41399-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

ALICE

Alice ei tunne mitään muuta kuin kipua. Tuntuu kuin joka ikinen luu hänen ruumiissaan olisi murtunut, niin kuin häntä olisi moukaroitu vasaralla ja hänet olisi hakattu pieniksi siruiksi. Mieluiten hän vajoaisi takaisin tiedottomuuteen, päästäisi irti kaikesta.

Sen sijaan hän pakottaa silmänsä auki ja vetää syvään henkeä. Ilma kulkee rahisten hänen kurkussaan ja hän huutaa ääneen.

Miten. Hirvittävä. Kipu.

Samalla hänessä kuitenkin kiehuu raivo. Mitä on tapahtunut? Kuka tämän on aiheuttanut? Hän punnertaa itsensä istuvaan asentoon.

Hiljaisuus-aluksen komentosillalla palavat hätävalot. Lattialla on jonkinlaista kuplivaa vaahtoa, joka näyttää parhaillaan sulavan kiinni lattiaan. Hänen omaa ihoaan peittää tahmea, vähän limainen kalvo. Avaruusaluksen

miehistön jäsenet retkottavat tuoleissaan turvavöiden varassa kuin räsynuket. Farei on paiskautunut vasten seinää ja makaa sammuneen holonäytön lähellä.

Alice yrittää ymmärtää. Miksi hän itse on lattialla? Oliko hän unohtanut kiinnittää turvavyönsä? Hän ei muista.

Ja missä on Elias?

Hän käännähtää. Liikahdus saa aikaan niin voimakkaan huimauksen tunteen, että hän melkein pyörtyy.

Siinä Elias roikkuu reporankana turvavyössään, vain pari metriä hänen takanaan. Viereisessä tuolissa retkotaa Chelie. Hänkin on tajuton. Alicen sydän jyskyttää ja hänen silmänsä täyttyvät kyynelistä.

”Elias”, hän sanoo, ja hänen äänensä murtuu.

Kun veli ei vastaa, hän kohottautuu vaivalloisesti pysyyn. Jalkoihin sattuu, mutta hän terästä tahtonsa ja onnahtelee Eliaksen luokse.

Samassa Brock äännähtää, ja hänen vahvat kynnekkäät kouransa värähtävät. Ellei Eliasta olisi, Alice ryntäisi heti hänen luokseen, mutta ensin hänen täytyy vilkaista pikkuveljeään.

”Alice.” Jostain kuuluu Arisan sointuva ääni. Se kuulostaa tässä kaoottisessa tilanteessa suorastaan pelottavan tyyneltä ja rauhalliselta. ”Sinun veljelläsi ei ole mitään hätää. Hänen sykkeensä on tasainen, ja naniitit korjaavat parhaillaan hänen vammojaan.”

Alice tarttuu Eliasta hartioista ja yrittää ravistaa tämän hereille, mutta pikkuveljen pää vain huojahtelee puolelta toiselle eikä tämä reagoi mihinkään.

”Luota minuun”, Arisa jatkaa. ”Hän on pian täysin kunnossa. Samoin kuin kaikki muutkin komentosillalla. Minämittaan kaikki heidän biologiset arvonsa sata kertaa sekunnissa. He ovat tajuttomia, mutta selviävät kyllä. Minä tarvitsen sinun apuasi toisaalla. Kapa on kuolemaisillaan.”

Alice hätkähtää.

”Kapa!” Hän katsoo hämmentyneenä ympärilleen. ”Missä sammakkotyyppejä edes on?”

”Vankisellissä.”

”Vankisellissä? Onko täällä putka? Semmonen johon lukitaan ihmisiä?”

”Hiljaisuushan on vanha poliisialus. Eikö kukaan ole kertonut sitä sinulle?”

Alice tarttuu otsaansa. Ajatukset ovat kuin puuroa, ja ohimoissa jyskyttää.

”Sinun täytyy pelastaa Kapa”, Arisa sanoo. ”Vain sinä pystyt siihen. Toiset eivät ehdi herätä ajoissa.”

Alice vetää henkeä syvään, vavahdellen, yrittää koota itsensä. Kapa on kuolemaisillaan. Tuo hassu nelikätkäinen laulava, naurava sammakko-olento. Eliaksen ystävä – ei, vaan heidän molempien ystävä. Kapan kohtalo riippuu nyt Alicesta.

”Näytä mulle tietä”, Alice sanoo.

ALICE

Aluksen käytävät tuntuvat loputtoman pitkiltä. Alice ontuu eteenpäin, ohittaa oven toisensa perään, pakottaa itsensä jatkamaan metri metriltä. Askel askeleelta. Hän kiroilee itsekseen. Onko Hiljaisuus todella aina ollut näin suuri? Ei se ennen ole tuntunut siltä. Mutta nyt kun hänellä on kiire, nyt kun jonkun henki on hänen käsissään, hänestä tuntuu että nämä käytävät jatkuvat ikuisesti.

Hänen jalkojaan ja käsiään pistelee ja kihelmöi, samoin hänen rintakehäänsä ja päätään, itse asiassa kaikkia hänen ruumiinosiaan kihelmöi. Varmaankin naniitit työssään: hänen verenkierrössään ovat mikroskooppisen pienet robotit, jotka korjaavat häntä sisältäpäin, aivan kuin hän olisi kone.

”Miten pitkä matka vielä?” hän sihahtaa hampaidensa välistä.

”Tuon edessä olevan kulman taakse ja portaat alas”, Arisan viileä ääni vastaa.

”Miten Kapa ylipäätään joutui sinne selliin?”

”Brock ja Syndra lukitsivat hänet sinne, kun hän palasi Rautaruusulta. He olivat niin vihaisia siitä että hän oli auttanut teitä soluttautumaan Madukarille. Heidän mielestään oli hänen vikansa, että te olitte jääneet kraojen vangiksi.”

”Mutta ei se ollut Kapan vika! Se oli meidän oma vika, mun ja Eliaksen. Oli meidän idea lähteä sinne pelastamaan äitiä.”

”Ei sinun minua tarvitse saada vakuuttumaan. Joka tapauksessa Kapa kuitenkin rikkoi suoraa käskyä, ja aluksen sääntöjen mukaisesti he panivat hänet rangaistukseksi putkaan.”

Alicen valtaa huono omatunto, musta kuin yö. Hän yrittää niellä häpeänsä mutta se tarkertuu kurkkuun.

”En mä tarkoittanut että... En mä ajatellut että...”

”Tällä hetkellä väliä on vain sillä, että Kapa on tuolla sellissä kuolemaisillaan”, Arisa sanoo.

Alice lisää vauhtia, yrittää juosta. Jalkoihin sattuu kuin veitsellä pistettäisiin, mutta hän ei piittaa siitä. Hän pääsee kulman taakse ja heittäytyy alas portaita. Silmissä mustenee ja hänen on pakko ottaa seinästä tukea.

”Varovasti”, Arisa sanoo. ”Sinun on tärkeää pysyä tajuisasi.”

”Helppohan sun on sanoo.”

Arisa ei vastaa, ja Alice kokoaa voimansa ja hölkkää seuraavaan käytävään.

”Ensimmäinen ovi vasemmalla.”

Kuuluu äänekäs naksahdus ja sitten raapivaa ääntä, kun raskas metalliovi liukuu syrjään. Alice astuu sisään tilaan, jossa on viisi erillistä vankiselliä. Ensimmäisessä niistä on Kapa. Hän lojuu lattialla pienessä verilammikossa. Alice ryntää kalteriovelle ja ravistaa sitä.

”Arisa! Mitä sä odotat? Avaa ovi!”

”En pysty.”

”Mikset?”

”Minä olen säännelty tekoöly. Imperiumi on rajoittanut minun toimintojani. On asioita, joita keinoöly voi tehdä vain, jos biologinen miehistö antaa luvan.”

”Okei. Mä annan luvan. Avaa!”

”Sinä et ole miehistön jäsen.”

”No voi hemmetti sun kanssa!” Alice kyykistyy ja ojentaa kätensä kalterien lomasta. Hän tarttuu yhteen Kapan vihreistä verisistä käsistä. Se on kylmä. Hengittääkö Kapa edes?

”Toitko sä mut tänne vaan katsomaan kuinka se kuolee?”

”Sinun täytyy käskää minua, mutta ei miehistön jäsenen ominaisuudessa, vaan keisarillisen perheen edustajana. Silloin minä en voi muuta kuin totella.”

Alice hätkähtää ja kohottautuu pystyyn. Ottaa askeleen taaemmas. Verilammikko on kasvanut entistä suuremmaksi.

”Mitä mun pitää sanoa?” hän kysyy.

”Toista perässäni. Minä, Alice kor Soverra Raqqas.”

”Minä, Alice...” Hän epäröi, on vähällä sanoa Johansson. Hänen sukunimensähän on Johansson! Vai onko? Jos hän hyväksyy tuon vieraan nimen suuhunsa, jos hän käyttää valtaansa keisarillisena prinsessana, onko hän silloin sitä mitä väittää olevansa? Onko hän enää Alice, vai muuttuuko hän vähitellen joksikin hemmetin avaruusprinsessaksi?

Kapa voihtaisee ja häneltä pääsee pieni hätäinen valitus. Hänen silmäluomensa värisevät, ja hetken näyttää kuin hän yrittäisi kohottaa päätään – mutta sitten se putoaa taas raskaasti takaisin lattialle.

”Minä, Alice kor Soverra Raqqas.”

”...Soverran keisarillisesta perheestä.”

”Soverran keisarillisesta perheestä!”

”...käsken sinua avaamaan tämän oven.”

”Käsken sinua avaamaan tämän oven!”

Kalterioven lukko päästää naksahduksen. Alice kiskaisee oven auki sellaisella voimalla, että metallitangot vongahtavat. Hän syöksyy sisään ja heittäytyy polvilleen verilammikkoon.

”Mitä mun pitää tehdä? Miten mä saan verenvuodon tyrehtymään?”

”Hänen naniittinsa tekevät kaikkensa pitääkseen hänet hengissä, mutta niiltä uhkaa loppua energia. Kapalla on hyvin vakavia vammoja. Sinun täytyy saada hänet hänen omaan laboratorioonsa, ja siellä altaaseen. Vesi on täynnä naniitteja ja ravintoaineita. Se parantaa hänet. Laboratorio on vain muutaman oven päässä tällä samalla käytävällä.”

”Okei.”

Alice tarttuu Kapaa ylempien hartioiden alta ja yrittää nostaa tätä. Hän jaksaa tuskin kohottaa Kapan yläruumista, se nousee vain pikkuisen irti lattiasta. Kapan pää osuu häntä rintakehään, ja suusta purskahtaa violettia verta. Silmissä sumenee, ja Alice tajuaa itkevänsä. Hän puree hampaat yhteen, kerää kaikki voimansa, peruuttaa pari askelta ja raahaa Kapan ulos sellistä. Otuksen jalat ja kädet hinautuvat lattiaa pitkin. Hän on niin raskas että Alicen ote melkein pettää. Hän tarttuu Kapaa tiukemmin yläruumiista ja kiskoo tämän vielä pari askelta pidemmälle, ulos putkasta ja pari metriä eteenpäin käytävällä.

Äkkiä hän istuu lattialla. Kapan pää on hänen polvillään. Hän ei muista kaatuneensa. Hänen päässään pyörii, ja pimeys uhkaa viedä hänet mukanaan unen luvattuun maahan. Putkasta johtaa heidän luokseen violetinväriinen verivana, ja heidän alleen on muodostumassa uusi lammikko.

Ei! Kapa ei saa kuolla. Ei saa!

Karjahtaen Alice ponnistautuu jaloilleen, ottaa Kapan ylempien käsien alta halausotteeseen ja kiskoo minkä jak-saa. Mutta ruumis liikkuu vain muutaman kymmenen senttiä.

Kapa valittaa, silmät avautuvat ja niissä vilahtaa jotain. Pelkoa? Kauhua?

”Mä en jaksa!”

Alice tuskin tunnistaa omaa ääntään. Se on niin kimeä ja hauras.

”Sinun täytyy. Muuten emme pysty pelastamaan häntä.”

Ensimmäistä kertaa Alicesta tuntuu että hän kuulee Arisan äänessä tunnetta. Niin kuin tämä todella välittäisi. Oikeasti.

”Kapa on mulle liian raskas! Eikö sitä pysty jotenkin keventämään?” Alicelta pääsee. Sitten hän saa ajatuksen.

”Etkö sä voi kytkeä painovoimaa pois päältä, Arisa? Niin että kaikki aluksessa muuttuu painottomaksi? Tai ainakin vähän kevyemmäksi.”

”Unohtat että alus törmäsi Umbezraan. Useimmat Hiljaisuuden painovoimakentistä ovat rikki, loput pois päältä. Painovoima jonka tunnet on planeetan oma. Saat-taa kuitenkin olla mahdollista aktivoida tämän käytävän

painovoimakenttä uudelleen ja muuttaa se käänteiseksi. Sitä ei ole suunniteltu sellaiseen käyttöön, mikä voi aiheuttaa ongelmia. Lisäksi minun on rikottava useita turvallisuussääntöjä, jos teemme sen. Mutta katsotaan, ehkä se onnistuu. Odota hetki.”

Lattiaa tärisyttää sarja omituisia värähtelyjä, ja äkkiä ihokarvat Alicen käsivarressa nousevat pystyyn. Ilma nitisee kuin siinä olisi voimakas sähkövaraus, ja seuraavassa hetkessä Alice muuttuu aivan kevyeksi. Hän pompahtaa lattialta ilmaan ja ylös niin kovalla vauhdilla, että hänen on pakko ottaa käsillä vastaan, jotta ei löisi päätänsä kattoon.

”Vähän liikaa”, hän huikkaa Arisalle. ”Pikkuisen lisää painovoimaa, kiitos!”

”Minä säädän.”

Alice vajoaa hitaasti lattiaa kohti. Kun hän saavuttaa sen, hän tarttuu taas Kapaan ja yrittää varovasti nostaa tätä. Kapa tuntuu kevyeltä kuin lapsi hänen sylissään. Alice juoksee käytävää pitkin omituiselta tuntuvin askelin.

Aikaa ei ole hukattavana. Violetinvärinen veri killuu ilmassa ja muodostaa pieniä kuplia, jotka vaeltavat hetken sinne tänne ennen kuin vajoavat lattiaa kohti.

Ovi naksahuttaa ja liukuu sivulle. Kapan laboratorio. Alice kompuroi sisään kaikkien Kapan omituisten kojeiden, puolivalmiiden keksintöjen ja hullujen projektien keskelle. Hän melkein kompastuu lattian poikki kulkeviin paksuihin johtoihin, mutta onnistuu kuin onnistuukin hypättämään niiden yli. Hän on pian aivan Kapan pyöreän altaan vieressä. Hän laskee Kapan varovasti parantavaan kylpyyn.

Vesi värjäytyy vaaleanpunaiseksi, ja vihreä sammakkomainen ruumis nytkähtää muutaman kerran. Sitten ohimoiden aukoista liukuu ulos kaksi isoa perhosmaista hahmoa. Kuin nurinkäännettyt keuhkot. Alice tuijottaa niitä lumoutuneena. Tätä ennen hän on voinut vain aavistaa, mihin ulospäin näkyvät pulisonkimaiset päät liittyvät.

Hän osoittaa hahmoja.

”Mitä noi on?”

Vasta kysymyksen esitettyään hän tulee ajatelleeksi, että se saattaa vaikuttaa tunteettomalta. Hänen olisi tietysti pitänyt kysyä, miten Kapa voi. Toipuuko hän. Mutta biologi hänessä ajatteli jotain aivan muuta.

”Hänen kiduksensa”, Arisa sanoo. ”Trogglodorien kidukset ovat ruumiin ulkopuolella. Maalla oleskellessaan

ne vetävät kiduksensa kallon aukoista sisään suojatakseen niitä kuivumiselta.”

Alice istahtaa lattialle. Tässä maailmassa on niin paljon sellaista, mitä hän ei ymmärrä. Niin paljon sellaista mitä hän ei osaa. Ja hänkö muka on osa jotain vanhaa hallitsijaperhettä, joka on aikoinaan johtanut tätä kaikkea?

Vesi altaassa alkaa poreilla. Ensin näkyy vain joitakin yksittäisiä ilmakuplia, sitten yhä useampia, kunnes lopulta Kapa tulee näkyviin kuohuvan pinnan alta.

”Selviääkö hän?”

”En tiedä”, Arisa vastaa.

Alice tuhahtaa.

”Ei sun tarvitse olla niin älyttömän rehellinen! Ihan tiedoks vaan, ei tartte. Sä voisit vaikka sanoa että totta kai, kaikki järjestyy kyllä. Jotain siihen suuntaan.”

”Se ei olisi totta.”

”Ehkä ei, mutta se rauhoittaisi mua.”

Arisa rykäisee. Äännähdys on selvä ja kuuluva, mutta ilmeisen keinotekoinen. Arisa on erittäin taitavasti ohjelmoitu tekoäly, mutta äänihuulia hänellä ei ole.

”Kaikki järjestyy kyllä”, Arisa sanoo.

Alice vajoaa lattialle ja sulkee silmänsä.

”Tänks.”

Arisa sanoo vielä jotain muutakin, mutta Alice ei enää kuule. Hän on jo vajonnut horrokseen.

ELIAS

Elias tuntee miten jokin hänessä repii ja raastaa. Hän haluaa havahtua, yrittää ihan tosissaan päästä hereille – mutta ei onnistu. Tuntuu kuin hänet olisi upotettu mereen, kauas aaltojen alle. Siellä on pimeää ja lämmintä. Hän leijuu syvyyksissä kaikessa rauhassa. Lämpö hänen sisällään kasvaa hehkuksi. Eikä hän ole enää yksin. Joku tai jokin ilmestyy hänen vierelleen syvyyteen.

Ne näkevät hänet, lausuvat hänen nimensä. Lausuvat hänen sisarensa nimen. Alice. Missä Alice on?

Valo syöksyy häntä kohti, uni katoaa ja hän avaa silmänsä. Joku ravistelee häntä. Chelie. Tytön mustat silmät tuijottavat suoraan hänen omiinsa.

Äkkiä hän on vitivalveilla. Hän yrittää liikkua, mutta tajuaa olevansa yhä kiinni tuolinsa turvavyössä. Ja häneen sattuu! Koko hänen ruumistaan särkee, se sykkii kivusta, mutta pahinta on päänsärky.

”Mitä tapahtu?” hän kysyy.

”Alus haaksirikkoutui.”

”Minne?”

Mutta sitten hän muistaa. Pako Rautaruusulta. Palkkionmetsästäjien ajojahti. Madukar. Karniddan uhkaus. Tähtiportti.

”Umbezralle. Imperiumin hautaplaneetalle”, Chelie sanoo, ja hänen äänensä vapisee. ”Se veti meidät alas ja paiskas maankamaraan.”

Elias puistelee päätään ja yrittää selvittää ajatuksiaan. Hän muistaa mitä Syndra sanoi juuri ennen kuin he putoivat.

”Kukaan joka tulee tänne ei palaa elävänä takaisin”, Elias mutisee. ”Täällä vaeltavat vain kuolleet.”

Chelien hiukset – tai höyhenet – näyttävät nousevan pystyyn.

”Älä puhu noin!”

Heidät keskeyttää äänekäs voihkaisu. Kapteenin istuimeen tarrautuu jättiläismäinen kynnekäs käsi, ja Brock kohottautuu epävarmasti jaloilleen. Elias katsahtaa ympärilleen. Syndra lojuu tuolissaan melkein makuuasennossa silmät kiinni.

Farei makaa lattialla.

Liikkumatta kuin vainaja.

Ei, Elias korjaa mielessään. Hän nukkuu. Ihan niin kuin Syndrakin. Niin sen täytyy olla. Muu olisi aivan liian hirveää.

Brock silmäilee ympäristöään hämmentyneen näköisenä, huomaa Farein ja vajoaa kauhistuneena polvilleen, yrittäen tutkia lintua.

”Ei hätää”, Arisan ääni sanoo katosta. ”Sekä Farein että Syndran elintoimintoidikaattorit ovat hyvällä tasolla. Naniitit korjaavat parhaillaan heidän sisäisiä vammojaan, ja he havahtuvat todennäköisesti pian.”

Kuin tilauksesta Syndra avaa silmänsä. Muutaman pitkän sekunnin ajan hän vain tuijottaa Brockia, sitten hän vetää syvään henkeä ja ojentaa kätensä Brockille. Brock kohottautuu pystyyn, tarttuu Syndraa käsivarresta ja nostaa tämän seisaalleen.

”Pääparkani”, Syndra sanoo ja hieroo otsaansa mekaanisella kädellään. ”Tuntuu kuin aivojeni päällä tanssisi tuhat korinilaista megafanttia.”

Brock hymyilee ja paljastaa terävät hampaansa.

”Ei siis sen kummempaa kuin normifiilis Estecorissa vietetyn illan jälkeen?”

Eliaksella ei ole aavistustakaan, mikä Estecor on, mutta Syndra purskahtaa nauruun. Brock kumartuu ja laskee suuren kätensä varovasti Farein siivelle.

”Onko hän varmasti kunnossa?”

”Teitä suojasi iskua vaimentava vaahto, jota pumpasin komentosillalle juuri ennen törmäystä”, Arisa sanoo. ”Fareilta murtui muutama luu, ne ovat niin hauraat, mutta naniitit ovat jo parantamassa niitä.”

Silloin Elias huomaa kauhukseen, että hänen isosis-koaan ei näy missään.

”Missä Alice on?”

Arisa vastaa saman tien.

”Hän nukkuu Kapan laboratorion lattialla. Hän pelasti äsken mekaanikkomme hengen.”

Brock katsoo häntä, ja hänen katseessaan on jotain hurjaa.

”Kapanko?”

”Täällä komentosillalla teillä oli turvavyöt ja iskua vai-mentava vaahto. Mutta putkassa ei ole vaahtopatruunoita. Kun alus törmäsi planeetan pintaan, Kapa paiskautui vasten seinää. Hänellä on hengenvaarallisia vammoja.”

Syndra katsoo Brockia kauhuissaan.

”Me panimme hänet sinne. Jätimme hänet yksin.”

”Ei ollut aikaa...” Brock yrittää. Mutta Elias huomaa, että suuri lisko näyttää miltei lyyhistyvän kasaan.

”Miksi et sanonut mitään siitä heti?” Syndra kysyy Arisalta.

”Alice on jo tehnyt kaiken mitä on tehtävissä. Kapa on altaassaan ja toivottavasti jo paranemaan päin. Kaikki on nyt hänestä itsestään kiinni.”

Brockin kasvoilla erottuu värähdys, karvoitus nousee pystyyn ja laskeutuu taas.

”Entä Alice?” Elias kysyy. Ääni vavahtaa hieman.

”Hän voi hyvin. On uuvuksissa, koska joutui raahaa-

maan kuolevaa troggloria pitkin aluksen käytäviä. Mutta hän toipuu kyllä.”

”Minun täytyy päästä sinne”, Brock äyskähtää.

”Samoin”, Syndra sanoo, ja niin he lähtevät ontuen komentosillalta.

”Hei, odottakaa minua!” Elias kiljuu.

Hän yrittää parhaansa mukaan päästä irti tuolistaan, mutta turvavyö ei aukea millään.

”Tässä”, Chelie sanoo ja ottaa taskustaan jonkinlaisen kokoontaitettavan veitsen. Kohta hän on jo leikannut hihnat poikki, muutamalla nopealla iskulla.

”Kiitos.”

”Mitäs tuosta. Mee jo.”

”Entä sä?”

”Mä jään tänne.” Hän osoittaa Farein lattialla retkottavaa ruumista. ”Jos tuo vrok herää, on ehkä hyvä että täällä on joku paikalla.”

”Hänen nimensä on Farei.”

”Hyvä. Mä siis huolehdin Fareista. Mene sä siskosi luokse.”

Elias nousee pystyyn ja hoippuu ovea kohti. Joka paikkaan sattuu, pistelee ja särkee. Ovella hän kääntyy ympäri. Chelie on istahtanut lattialle vähän matkan päähän Fareista. Hän katselee nukkuvaa lintua hiljaisena.

”Muuten, kuule”, Elias sanoo. Chelie vilkaisee häntä.

”Mitä?”